

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadst.

Stane za celo leto K 1-50.

Vsebina številke meseca februarja:

Blagoslov sv. očeta Benedikta XV. — Rešimo Afriko! — Afriške misijonske družbe in svetovna vojska. — Tragična smrt kafriškega misijonarja O. Frančiška Mayr. — Misijonska pisma. — Mala poročila. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Glasovi iz kroga naših čitateljev. — Saloma in njeni otroci. Slika: Kaferski misijonar O. Franc Mayr.

Kaj je „Družba sv. Petra Klaverja“?

Družba sv. Petra Klaverja je ustanovljena za podpiranje afriških misijonov.

Namen te družbe je tedaj razširjevanje božjega kraljestva v Afriki, reševanje duš ubogih zamorcev in pa reševanje sužnjev.

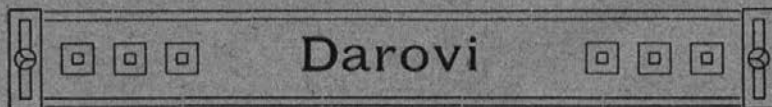
Družba sv. Petra Klaverja obstoji:

1. iz sodalk sv. Petra Klaverja (ki se imenujejo tudi „pomožne misijonarki za Afriko“) ter se posvečujejo izključno pomožnemu delovanju v prid afriških misijonov iz dalje;

2. v Družbi so dalje zunanji udje, pospeševalci in pospeševalke (letni donesek K 2.—) in

3. končno so v Družbi udeležniki (udje „Misijonske in Otroške zveze“, ki plačujejo na leto 50, ozir. 24 vin.)

Kdor želi postati pospeševalci ali pospeševalke Družbe, pošlje naj svoj naslov z letnim doneskom na Družbo sv. Petra Klaverja v Solnograd, Dreifaltigkeitssgasse 12, ali v Ljubljano, Pred Škofijo 8, II. nadstr., ali na kako drugo Družbino podružnico. Prosilec dobi takoj sprejemnico in svetinjo.

od dne 1. do 30. novembra 1914.

Za afriške misijone: Preč. g. župnik F. Cveju 2 K, Terjašek za najpotrebnejše misijone kot prošnja za zmago 9 K, M. Jordan 50 v, preč. g. župnik J. Teran nabral 6 K, V. Dolinšek 3 K, po g. J. Čigon od neimenovane osebe 4 K, F. Zucchini 10 K, J. Rojnk 14 K, † Mat. Zaplotnik, padli vojak 50 K, B. Gerčar 6 K 50 v, N. N. 2 K, E. Grill 2 K, po preč. g. J. Kosovel 1 K, A. Tomšič 1 K, F. Onič 2 K 50 v, M. M. 10 K, N. N. 5 K 20 v.

Blagoslov sv. očeta Benedikta XV.

Družbi sv. Petra Klaverja in njenim časopisom.

Na sveti večer je prejela naša vrhovna voditeljica od Njega eminence kardinala državnega tajnika sledeče pismo, ki ga je spremljala od sv. očeta lastnoročno podpisana diploma:

Državno tajništvo Nj. svetosti.

Št. 2211.

Vatikan, 21. decembra 1914.

Visokorodna gospa grofica!

Imam čast in veselje, Vam, gospa grofica, poslati priloženo pismo sv. očeta, po katerem Nj. svetost, Benedikt XV., pošilja mnogozaslužni vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja kakor tudi vsem udom in dobrotnikom te Družbe svoj apostolski blagoslov.

Rad porabim to priliko, da Vam, gospa grofica, izrečem svoje največje spoštovanje.

Nj. vis. gospa grofica

Marija Terezija Ledóchowska
vrhovna voditeljica Družbe sve-
tega Petra Klaverja.

Rim, via dell'Olmata 16.

Vaš

najvdanejši

P. Kard. Gaspari.

Besedilo papeževnega pisma:

Ker so Nam dobro znani bogati sadovi ljubezni do bližnjega in dobrotelnosti pobožne Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone in rešitev sužnjev, želimo imenovani družbi rast in procvit ter iz celega srca podelimo apostolski blagoslov grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, vsem udom in dobrotnikom te družbe, kakor tudi vsem njenim tiskovinam, zlasti pa mesečnikoma „Odmev iz Afrike“ in „Zamorski otrok“.

(L. S.)

Benedictus P. P. XV.

Pač se bodo vsi naši udje in dobrotniki z nami vred veselili nad tem izrednim božičnim darilom. Dal Bog, da bi ta prvi znak posebne naklonjenosti sv. očeta pripomogel k vedno večjemu pospeševanju naše Družbe in njenega visokega apostolskega cilja. Da bi se njeni misijonski listi vedno bolj udomačili v vseh katoliških rodbinah in zavodih! Saj najdejo v njih močno podporo za utrditev katoliške vere in za krščansko vzgojo naše mladine.

Rešimo Afriko!

Ni nam treba ponavljati, da so danes vsa naša dela, naša „mirovna dela“ ogrožena in z drugimi vred tudi izpreobračanje Afrike.

In sedaj stojimo pred vprašanjem: Kaj je bolje, se popolnoma posvetiti delovanju v lastni deželi in se mu tako posvetiti z večjo vnemo, ali pa še vendarle nadaljevati delovanje za rešitev Afrike? Tisoči bodo pritrtili prvemu vprašanju, ker je isto lažje, a zato nikakor ne boljše.

Kaj se pravi torej: Rešimo Afriko! To pomeni: V Afriki je nad sto milijonov duš, katerih večno zveličanje je v nevarnosti. In to je v luči svete vere neizmerne važnosti; važno ne samo za duše, ki jih Bog hoče rešiti, temveč za človeštvo sploh, katerega del tvorijo tudi one, kakor tudi za našo večjo slavo v nebesih, tako da mora vsako delo, katero se ozira samo na zemeljske stvari, stopiti v ozadje.

Ali cenimo dušo više kot telo, ali pa nismo kristjani. Skrivnost neskončne božje previdnosti je, da nam je ljubi Bog prepustil sodelovati pri zveličanju duš in da se morejo te duše vsled naše malomarnosti pogubiti. — Še več! Ljubi Bog je naše sodelovanje združil z gmotnimi žrtvami; kajti vsi vemo, da se gre v prvi vrsti za gmotno podporo misijonov.

In sami sebe varamo, ako pravimo, da Bog ne zahteva od nas gmotnih žrtev. Prav gotovo jih zahteva, kakor je nekoč zahteval desetino zemeljskega premoženja od izraelskega ljudstva.

Vemo tudi, da z gmotnimi darovi dajemo misijonarjem le sredstva v roko. Saj je misijonar in njegova osebna požrtvovalnost to, kar apostolstvo izvršuje, in če hočemo primerjati, smo mi s svojimi darovi v denarju kakor zidarji, ki zidajo cerkev.

Oni niso duhovniki, ne opravljajo službe božje, vendar tudi oni delajo za čast božjo, in sicer s svojimi rokami. Duhovnik opravlja potem v dogotovljeni cerkvi slovesno službo božjo.

Ne smemo pa tudi pozabiti, da je denar, ki ga imajo v rokah hudobneži, le pripomoček h grehu, ki jih premnogokrat pahne v prepad, postane pa v posvečeni roki misijonarja orodje, ki služi izključno v božjo čast.

Čemu rabijo misijonarji denar?

Za zidavo cerkvâ in drugih poslopij.

Za odkup sužnjev! (Je li dobro porabljen?!)

Za vzdrževanje misijonov in njih prebivalcev, za ustanovitev novih misijonskih postaj in vzdrževanje katehistov itd.

Se li more denar še za kaj boljšega obrniti?

Sedaj še eno vprašanje: Kaj je boljše: da si s svojim denarjem pripravim na zemlji udobno, mirno življenje, ali pa, da z istim denarjem omogočim misijonarju rešitev, četudi samo ene neumrjoče duše, katera bo celo večnost povelečevala Boga, in ki mi bo celo večnost za to hvaležna, kar me bo večno osrečevalo? — Katoličanu ni treba k temu nobenega komentarja.

Pa mi poreče kdo, da mu je težko prispevati za misijone z velikimi darovi. Dobro. Toda tu se ne gre za nemogoče, ampak samo za to, kar pri dobri volji lahko storimo. Tudi mali darovi so pred Bogom dragoceni in zaslužni. In da sedaj misijonov ne pustimo propasti, treba nam je zbrati močno armado, ki jim bo pohitela na pomoč.

Apeliramo predvsem na tiste, ki se do sedaj niso udeleževali misijonskega delovanja. Ako seštejemo vse te skupaj in računimo na vsako osebo 50 vin., imeli bi nekaj milijonov na razpolago. Dobijo se župnije, da, cele škofije, ki se ne brigajo za misijone med pagani. Za take župnije in okraje bi se reklo, zanesti „Odmev iz Afrike“ med množico, jo spraviti v stik in čuvstvovanje z misijoni. V ta namen damo drage volje nekaj izvodov za poskušnjo zastonj na razpolago. Je prav zanimiv in koliko dobrih misli bi se po njem v župniji razširilo! Naj govore številke! Vsota, ki jo je prejela Afrika v letu 1913. od Družbe „Detinstva Jezusovega“, Družbe sv. Petra Klaverja, itd., znaša okrog 2,923.162.22 frankov. Sedaj pa moramo pomisliti, da se bodo vsled svetovne vojske te številke znižale, in sicer morda za polovico, kakor nas uči skušnja. Kaj potem?

Ali naj pokristjanjenje človeškega rodu nazaduje, ali naj misijonarji ustavijo svoje delovanje, ali naj zapro katoliške cerkve, da bodo protestanti tembolj ne-

moteno vsepovsod lahko stavili svoje molilnice?! — Dovolj sramote! Ali veste, dragi čitatelji, koliko žrtvujejo protestanti za svoje misijone? Ena sama misijonska družba, „Missionary Society“, je zbrala 12¹/₂ milijonov dol., in ameriški protestanti 85 milijonov. Zakaj in kako je to mogoče? Ker pri protestantih darujejo vsi za misijone. Premožni veliko, revnejši manj, toda vsi. Ali naj bodo otroci tega sveta še vedno modrejši kot otroci luči?

Vsled miloščine ne bodemo ubožali. Gre se za to, da smatramo miloščino za misijone kot nekako dolžnost in da tudi skušamo prepričati druge o tej dolžnosti. Kolika zasluga, če pridobimo eno župnijo, družbo, ali družino več za misijonsko delovanje! Že prej so se slišale pritožbe, da katoliška društva preveč skrbijo za zunanje zabave svojih članov. Ali s tem ni tudi združena potratnost v denarju? Bi li tukaj ne bilo bolje in za člane koristnejše skioptično-misijonsko predavanje?

Na delo torej! Afriko hočemo rešiti! Rešiti milijone neumrjočih duš, katere tamkaj pričakujejo luči sv. evangelija. Tudi mi hočemo biti apostoli!

Afriške misijonske družbe in svetovna vojska.

Gotovo bo naše cenjene čitatelje zanimalo, zvedeti kaj natančnejšega o nam znanih misijonskih družbah. Posrečilo se nam je, dobiti naslednja poročila.

Iz družbe Belih očetov Lavižerija je 152 duhovnikov in bogoslovcev pod orožjem, in sicer različnih narodnosti; tako se utegne zgoditi, da bodo morali lastni redovni sobratje drug na drugega streljati. (Enaki slučajji so tudi v drugih misijonskih družbah.) Ali si moremo misliti kaj groznejšega? Tudi v njihovih misijonih divja vojska. Karavana z nad 60 misijonarji, ki naj bi odpotovala iz Marseila v misijone, je bila zadržana. Materna hiša v Maison-Carrée in novicijati v Kartagi je bil izročen vojaški oblasti v porabo.

Očetje od Sv. Duha imajo nad 200 udov svoje duhovne družine — bratov in, v kolikor so francoski podaniki, tudi duhovnikov, — v krvavi bratski vojski. Tu niso všteti vsi tisti, ki so sicer mobilizirani na kraju njih delovanja, a še niso primorani zapustiti svoje misijonske postaje. Od teh 200 udov je bilo do 1. novembra 5 mrtvih, 12 ranjenih,

5 bolnih, 4 ujetih in nekaj takih, od katerih že dolgo ni nobenih poročil. Misijonski zavodi v Knechtstedenu, Cabernu, Neuscheuernu in Broichu so izročeni Rdečemu križu za pomožne lazarete. Vendar se je pouk za mlade misijonske gojence v Knechtstedenu zopet pričel; istotako hočejo po možnosti vzdrževati novicijat za brate lajike.

Težka poskušnja je zadela tudi Lijonsko misijonsko družbo. Nad 60 njenih udov je v vojski. Materna hiša v Lijonu je od vojaštva popolnoma zasedena. Ostala sta tam samo dva duhovnika. Od 43 udov egiptovske provincije je polovica pod orožjem. Dva misijona na Obrežju slonove kosti štejeta 22 redovnikov. Vsi, izvzemši enega brata in tri duhovnike, med njimi apostolski vikar škof Moury, so bili mobilizirani. Odposlali so jih v Dakar. Škof Terrien, apostolski vikar v Dahomey, in njegovi duhovniki, istotako oni apostolskega prefekta O. Zappa iz Zahodnega Nigra so bili čez osem dni spet poslani v Porto-Novo nazaj. Dosedaj imajo enega mrtvega, štiri ranjene in mnogo takih, o katerih ne dobe nobenega poročila. Od 44 seminaristov misijonskega semenišča v Lijonu je ostal samo eden (Švicar), ki nadaljuje svoje šole v domačem škofijskem semenišču v Churu. Alzačani so z malim izjemami zaposleni v lazaretih; Francozi so večinoma v bojnih vrstah. Koliko razdejanje v misijonskem naraščaju!

Benediktinci od sv. Otilije se istotako udeležujejo vojne. Nadopatija je poslala 60 svojih sinov pod vojne prapore; 41 jih pa še pričakuje vpoklica. V Nemški Vzhodni Afriki so bili že meseca avgusta štiri bratje poklicani k vojakom. Iz notranjih postaj ni nobenih poročil. Skoro gotovo pa so odšli vsi za orožje sposobni bratje v najbližjo vojaško postajo. Dva brata sta bila odlikovana z železnim križem.

Koliko udov družbe „Brezmadežnega spočetja Marijinega“ se nahaja na bojišču, nam ni znano. Oblati iz Hünfelda so poslali na bojno polje 42 bratov-lajikov, bogoslovski zavod je dal 22, novicijat za klerike v Št. Gerlahu 20 vojaških novincev. Bogoslovci v samostanu sv. Bonifacija v Hünfeldu morejo spet nadaljevati svoje študije, istotako gojenci Karolinuma in novicijat v Št. Gerlahu. V Nemški Južnozahodni Afriki je gotovo precejšnje število bratov-lajikov odšlo na bojišče. Nekateri duhovniki spremljajo čete kot vojni kurati.

Tudi družbi božje Besede (Steyl) svetovna vojska ni prizanesla. Misijonska hiša v Steylu je izpraznjena. Od 800 njenih prebivalcev jih je ostalo le malo. Sicer tako živahno življenje v zavodu je skoraj čisto utihnilo. Številni dijaki višjih razredov so oblekli vojaško suknjo. Tudi mnogi du-

hovniki in bratje so odrinili na bojno polje. Družbine hiše v Nemčiji in Avstriji so poslale del svojih gojencev med brambovce domovine. Poslopja sama pa so dali na razpolago Rdečemu križu za ranjene vojake.

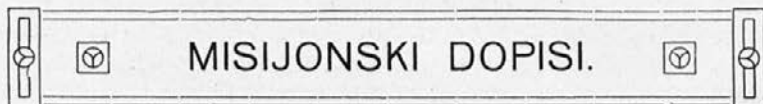
V Togo so očete Steylskega misijona med jokom črnih kristjanov odpeljali kot ujetnike deloma v francoski Dahomey, deloma pa čez zahodno mejo v Quitto na angleško Zlato obrežje. Dvema duhovnikoma se je posrečilo zbežati v Brazilijo.

Težke žrtve je vojska zahtevala od nemških Palotincev. Okrog sto jih je moralo deloma na bojišče, deloma so bili vpoklicani kot vojaški novinci. Njihove misijonske hiše se sedaj nahajajo v službi za ranjence.

Misijonarji brezmadežnega Srca Marijinega, ki so imeli svojo materno hišo v Scheut-les-Bruxellesu, so zbežali deloma na Angleško. Njih učni zavod, hvala Bogu, ni poškodovan. Vrhovni predstojnik, O. Mortier, je najel del takomenovanega Cenacle-samostana v Ramford-Hillu pri Londonu ter tam novicijal s 40 duhovniki in gojenci zopet otvoril. Uprava družbe, ki šteje 600 udov, se bo začasno vršila na Angleškem. Kako se godi njihovim misijonom v belgijskem Kongu, nam sedaj ni nič znano.

Lacaristi, Oblati sv. Frančiška Saleškega in francoski kapucini touluske provincije, ki delujejo v apostolskem vikarijatu dežele Gallas, imajo precejšnje število duhovnikov in bratov pod orožjem.

Brez poročil smo doslej o položaju mašnikov Srca Jezusovega, Očetov iz Montforta in drugih.

Tragična smrt kafriškega misijonarja O. Frančiška Mayr.

Dolgoletni prijatelj Družbe sv. Petra Klaverja velečastiti O. Frančišek Mayr, rojen v Nussdorfu na Tirolskem, ne živi več! Dne 15. oktobra 1914 je bil v Južni Afriki od nekega Kafra zavratno umorjen. Dvajset let je bil z našo vrhovno voditeljico v stalni pismeni zvezi; in v decembru l. 1913., ko se je nameraval kot pomočnik misijona servitov ukrcati v Neapelnu na ladjo, se je nalašč

ustavil za 24 ur v Rimu, da se z njo -pogovori o svojih novih načrtih ter se prepriča o napredku od njega tako čislane Družbe. Sledeče vrstice so samo posameznosti, ki jih predstojnik misijona servitov O. Arimat Gratl poroča naši vrhovni voditeljici o žalostnem koncu O. Mayr:

Kaferski misijonar O. Franc Mayr,
(s svojim katehistom) rojen v Nussdorfu (Tirolsko).

Mbabane, Svaci-dežela, Južna Afrika, 20. okt. 1914.
Gospa vrhovna voditeljica!

Vrnivši se včeraj z misijonske postaje sv. Jožefa, Vam hitim poročati žalostno vest o smrti našega blagega O. F. Mayr.

O. Mayr se je dne 13. oktobra čisto sam v majhnem vozičku z dvema mulama pripeljal iz svoje postaje sv. Jožefa k nam v Mbabane. Ker znaša daljava te poti nad 50 kilometrov, sem se nemalo začudil, da si upa brez spremstva tako daleč. A moje pomisleke je kmalu ovrgel. Dne 14. oktobra :va večkrat govorila o blagi, visokorodni materi Afrike. Povedal sem mu tudi, da bom 15. oktobra, na godovni dan preblagorodne gospe, bral sv. mašo za našo dobro mater v Rimu. Veselil se je tega ter dejal: „To pa ji morate tudi poročati.“

Dne 15. oktobra zgodaj zjutraj nas je O. Mayr zapustil, vrnivši se zopet sam na svojo postajo. Popoldne ob 3. uri dobim vest: „Zdi se, da se je v Bremendorpu zgodila nesreča.“ Gnan od hude slutnje, hitro zajašem konja ter dirjam na poštni urad. Tam sem dobil ob 4. uri odgovor: „O. Mayr je mrtev.“ Brez dolgega premišljevanja sem odjezdil v Bremersdorp, kamor sem došel ob 8³/₄ uri zvečer. Tukaj sem zvedel podrobnosti umora. Grozno je in težko verjetno, a vendar resnično. Voz je došel v Bremersdorp brez O. Mayrja; a bil je ves krvav. Takoj so obvestili črno kraljico in policijo, in po kratkem iskanju je našel kraljičin tajnik truplo umorjenega ob cesti v travi, kakih 10 kilometrov od Bremersdorpa. Ne daleč od tam se nahaja neka trgovina; tam si je O. Mayr kupil suktnjo. Tu je moral videti kak pohlepen Kafer, da je imel nekaj denarja pri sebi — O. Mayr je vzel seboj več drobiža, da bi mogel plačati domačinom njihove pridelke itd., ako bi mu jih prinesli na prodaj —, ga potem zasledoval in zavratno napadel. Revež je imel rane na levi roki in težko poškodbo na vratu.

Morilca so zamorci sami ujeli ter ga izročili pravici; bržkone bo obešen. Upajmo, da mu bo kri misijonarjeva v zveličanje! O. Mayr je tako ljubil svoje črnce, deloval plodnosno 24 let med njimi — in sedaj tak konec! Ustanovil je veliko misijonskih postaj in pri ustanovitvi mnogih neutrudno sodeloval. Njegova zadnja ustanovitev je bila postaja sv. Jožefa; tam počivajo tudi njegovi telesni ostanke. Njegova duša pa uživa sedaj bogato plačilo v nebesih za toliki trud, požrtvovalnost in napore, s katerimi je deloval za rešitev neumrjočih duš.

P. S. Petdeset let se že nahajo Evropejci v Svaci-deželi, pa nikdar še ni bilo slišati, da bi se črnici kdaj vzdignili zoper nje ali katerega umorili; to bodi povedano v opravičbo rodu Svacijev, ki globoko obžalujejo smrt O. Mayrja.

Dodatek uredništva. Bi li ne hoteli vsi prijatelji misijonov, predvsem osebni prijatelji nepozabnega O. Mayrja darovati mu zraven

molitvene miloščine tudi „nagrobni venec“ v obliki milega daru za zidavo cerkve žalostne Matere božje v Mbabane, kjer je bilo zadnje polje njegovega delovanja? To bi bila pač posebna tolazba in veselje umorjenemu še onstran groba. Vsak najmanjši dar bomo hvaležno zabeležili.

Došla misijonska pisma.

(Od 15. novembra do 15. decembra.)

Škof Streicher, Lyon, 1. novembra. („Dne 12. avgusta sem hotel s sedem drugimi misijonarji na ladjo, da bi se vrnil v svoj misijon v Ugandi; toda mobilizacija v Franciji je moj načrt preprečila. Končno sem dobil te dni obvestilo, da bo neka angleška ladja 16. novembra odplula iz Marseilla proti Mombasi. Vznemirjajoče vesti iz Ugande me silijo, da grem kar najhitreje med svoje težko skušane kristjane. Hočem se torej 16. novembra s tremi misijonarji, dvema Lahoma in enim Belgijcem, ki so še na razpolago, ukrcati na ladjo. Toda nasprotuje mi velika ovira! Naš prokurator sam ima le nekaj denarja za najnujnejše potrebe in mi zato ne more dati 5000 do 6000 fr., kateri so neobhodno potrebni za potovanje. Vedno trdno upam pomoči od božje previdnosti.“)*

Škof Carrara, Asmara, 9. oktobra (obljubi, da hoče s svojimi misijonarji vsako leto na praznik sv. Terezije za vse dobrotnike Klaverjeve družbe in za nje vrhovno voditeljico brati sv. mašo).

Sr. Marcela, Kamuli, Uganda, 4. oktobra. („Pred nekaj tedni so me s tremi sestrami poslali semkaj za strežbo ranjencem. Nahajamo se v bolnišnici, in čeprav nimamo mnogo dela, se štejemo vendar srečne, da moremo storiti vsaj nekaj. Nek angleški častnik je bil ranjen in dobil je toliko strežnic, kolikor je hotel, ker so se vse tukajšnje evropejske gospe prostovoljno ponudile za bolniško postrežbo. Toda za uboge ranjene črnce ni bilo nikogar, in to je bil vzrok, da smo prišle semkaj. Vedno smo ljubile naše domačine in sedaj jih vidimo kot ranjene vojake, ki z občudovanja vredno potrpežljivostjo prenašajo najnevarnejše operacije.“)

Sr. Fincoeur, Pietermaritzburg, 26. oktobra (nam poroča o smrti O. Mayrja).

O. Arimat Gratl, Mbabana, 20. oktobra (isto).

* V veselje naših misijonskih prijateljev jim lahko javimo, da nam je bilo mogoče, plemenitemu misij. škofu takoj brzojavno naznati 5000 fr.

Škof Perlo, apostolski vikar v Kenia, Nyeri, Britska Zahodna Afrika, 6. oktobra (pošilja število krstnih listov in se zahvaljuje za podporo).

O. Bellani, Karema, 6. oktobra (pošilja članek za list „Zamorski otrok“. — „Mobattori ndocho-nokkaga!“). „Potrebni se nikdar ne sramuje prositi,“ pravijo domačini. — Zato prosi za zvon za novo cerkvico svojega misijona ali za L 400.—, ker za to ceno bi ga mogel dobiti ter ga dati pripeljati do pristanišča Limuru).

O. Keiling, apostolski prefekt, Zgornja - Cimbebazija, misijon v Huembo, Portug. Zahodna Afrika 8. septembra (se zahvaljuje za podporo ter pošilja članek o misijonu sv. Benedikta v Kakondi).

Sr. Frančiška-Alexis, Soyhières, Švica, 2. decembra (se zahvaljuje za podporo in naznanja, da se bo 12. decembra podala s škofom Simonom na ladjo. „Ako ne bo nikakega zadržka, dospemo šele ob koncu januarja v Pello. Dobili smo poročila iz ondotnih misijonov; vojska je tam, kakor v Evropi. Vse prepustimo Zveličarju, On nas ne more zapustiti“). Pogumna sestra!

O. Bourget, St. Laurent sur Sévres, 28. novembra (se zahvaljuje v imenu škofa Auneau za prejetih 4000 fr. — za Shiré, ki so se koj tje odposlali).

O. Cermenati, Tremo, S. Genesio, 9. novembra. („Ko bi Vi vedeli, kaj sem v zadnjih dneh prestal vsled hudih poročil iz Nigra. Potrebščine za celo leto, ki sem jih, vrnivši se iz Afrike, odposlal iz Marseilla semkaj, so bile od Nemcev zaplenjene. To pomenja za nas najhujšo stisko. O. Cappa mi piše, da more vsem mis. sestram skupaj dati mesečno le še 75 fr., vsakemu misijonarju pa po 25 fr. na mesec. — Koj po Božiču sem nameraval odpotovati. Nepopisno bi Vam bil hvaležen, ako bi mi mogli poslati denar za potovanje iz Geneve v Niger. Sva dva patra in moj mali zamorski sluga. Slednjega sem vzel iz Afrike seboj v nadi, da po njem dosežem lepe dohodke za misijone. In sedaj ravno nasprotno — vsled te nesrečne vojske pa mi je ta le še eno breme več!“)

Sr. Pavla Hafner, Soyhières, Švica, 2. decembra. Dovoljujem si Vašemu blagorodju poslati še zadnji pozdrav iz drage mi domovine. Tudi jaz namreč odpotujem s premilostljivim škofom Simonom v naš delokrog nazaj. Sedanji žalostni položaj je vse moje načrte, storiti kaj v dobrobit misijonov, popolnoma preprečil, in vračam se revnejša kot sem prišla.“

O. Bricet, bivši misijonar v Dahomey, sedaj v sanatoriju La Croix, 2. decembra. („Kako naj Vam izrazim svojo

hvaležnost za prejeto vsoto? Ker res, Francija nas zapušča! Tam se misli samo na vojake in ranjence. To je sicer umljivo. Vaše darilo, že samo ob sebi veliko, je v sedanjih razmerah štirikrat večje vrednosti. Res je treba Vašega svetega poguma, da kljub tem težkim časom tako neustrašeno nadaljujete z zbiranjem misijonske miloščine. Da bi Vas Bog v tem obilno podpiral!¹)

Škof Geyer, Kartum, 21. novembra (pošilja diplomatičnim potom pismo v francoskem jeziku, kjer nam poroča, da bodo on in njegovi misijonarji za dobrotnike vsako leto brali 20 sv. maš. Obenem nujno prosi za 2000 mašnih ustanov, ki naj bi se mu poslale istim potom.) Žalibog pa razpolagamo sedaj komaj s 400 ustanovami. Dragi čitatelji, pošljite nam mašnih ustanov za misijonarje!

O. Sykes, S. J., apostolski prefekt v Buluwaju, Rodezija, 4. novembra (nam poroča, da hočejo on in njegovi misijonarji brati vsako leto najmanj eno sv. mašo za dobrotnike družbe; bratje lajiki pa hočejo darovati v ta namen eno sveto obhajilo in sv. rožni venec).

O. Resch, prokurator Palotincev, Rim, 4. decembra (nam naznanja smrt škofa Vieterja).

Mala poročila.

Škof Duret, apostolski vikar Nil-Delta, član Lijonske misijonske družbe, je bil v Lionu imenovan za vrhovnega predstojnika družbe. Rodil se je leta 1846. Sedaj biva še v Egiptu; zato so njegovi novi duhovni sinovi v velikih skrbeh, bo se mu li dovolilo, zapustiti njegov vikarijat.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

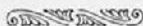
Rim, 2. decembra. Naša Družba sv. Petra Klaverja se je udeležila kongresa »Pro Schola«¹ v Genovi, ki se je vršil dne 29. do 30. novembra.

Kot namestnica vrhovne voditeljice naše Družbe je govorila gdč. Amalija Fusi v popoldanskem zborovanju 29. novembra. Obravnavala je misel, naj se proučevanje vprašanja „Pro Schola“ ne omeji samo na Italijo, temveč naj se raz-

¹ „Za šolo.“

siri tudi na naše misijone v Afriki. Predsednik kongresa, On. Micheli, je odgovoril na njeno razpravo z besedami: „njen predlog se bo ob svojem času podpiral.“ — Na večer zadnjega dne kongresa, 30. novembra, je gdč. Fusi v drugič govorila. Njene besede so odobravalni mnogi uredniki, med njimi kneginja Giustiniani-Bandini, predsednica laško katoliške ženske zveze in izdajateljica novega lista te zveze. — Upamo, da smo s to udeležbo vzbudili novo zanimanje gospodov urednikov za afriške misijone, za našo Družbo sv. Petra Klaverja in njene publikacije.

Misijonski zavod „Marija Sorg“. V sredini decembra je tudi naš zavod dobil priložnost, udeležiti se vojnega pomožnega dela. Naša občina Bergheim je dobila v oskrbo 100 galiških „beguncev“ ali vojnih izseljencev — kakor se Poljaki sami nazivljejo. — Od teh smo mi sprejeli 13, ostali so razdeljeni v Bergheimu, Marija Plain in Lengfeldenu. Naši gostje, same ženske, so takozvane „Saksonske deklice“, ki se čez poletje v Nemčiji udinjajo na delo in ki se sedaj niso mogle vrniti v svojo, od Rusov zasedeno gališko domovino. Uboga bitja so vsled žalosti in domotožja vsa obupana in niti njih poljska materina govorica, v kateri naša vrhovna voditeljica in nekatere naših družbenic z njimi občujejo, jih ne morejo zadostno utolažiti. Razen tega smo sprejeli mimogrede nekega vrlega železničarja iz Stanislavova (vzhodna Galicija) kot vratarja, njegovega 14 letnega, jako inteligentnega sina Stanislava pa kot vajenca v svojo tiskarno.

Glasovi iz kroga naših čitateljev.

Schlettstadt, 4. novembra 1914. Ljubljena Klaverjeva Družba! Zopet Vam morem danes poslati „od neimenovane osebe“ vsoto 200 mark kot prispevek za enega zamorskega semeniščana. Tako vidite, da kljub vojnim zmešnjavam zraven sočutja z našimi ranjenci bijejo srca tudi za misijone. Ako smem prositi, pošljite mi s prihodnjim pismom nekaj plačilnih listkov, ker so mi že vsi pošli. Šo li novi letaki za mašno zvezo, o katerih ste mi pisali, že gotovi? Tudi te mi pošljite. Vojska je, žal, uničila najlepše nade Vaše družbe. Misijonarji so moteni v svojem delovanju. Kakor sem danes zvedela, so se pri Markirchu črnci borili proti Nemcem. Žalostno je, da so Angleži poslali svoje črne afriške podložnike v boj proti Evropcem. Pred kratkim mi je rekel neki pater, da se bo škoda, misijonom povzročena vsled vojske, mogla poravnati šele

v štiridesetih letih. Delujmo torej z združenimi močmi, da veliko škodo mogoče še prej pokrijemo.

Neki O. Iacarist piše: „Za veliko dobrotljivost in požrtvovalnost, s katero je Vaša Družba opetovano razveselila naše ranjene vojake z različnimi knjigami in časopisi, si dovoljujem Vam v imenu naših vrljih junakov izjaviti preiskreni tisočkratni „Bog plati“! Naj božje Srce razliva svoj najobilnejši blagoslov čez Vaše tako plodnosno misijonsko delovanje v blagor Afrike ter nakloni Vaši družbi mnogo blagih pospeševalcev in dobrotnikov. Naj blagoslovi tudi vso delo misijonarjev. Za vse to hočem prositi dan na dan božje Srce v svojih molitvah in pri najsv. daritvi.

LISTEK

Saloma in njeni otroci.

Pripoveduje Bela sestra ob Južno-Nyanškem jezeru.

Jako žalosten sprevod se bliža mali bolnišnici ali pravzaprav borni slamnati kočici, ki nam služi za bolnišnico. — Žena srednje dobe je, ki prosi naše pomoči. Sušica jo je izglodala do bele kosti. Celi dan je reva hodila, dasiravno je od Kasharazi do nas komaj dve uri hoda. — V svoji revščini in zapuščenosti nima s čim plačati, da bi jo nosili, in tako je prilezla do nas kakor smrtna senca, opiraje se na svojo staro mater, dokler se ni vsa obnemogla zgrudila pred vratmi bolnišnice.

Za njo gre mala deklica pri šestih ali sedmih letih, ki nosi na hrbtu malo dete v kozjo kožo povito. Človek bi mislil, da je komaj dva dni staro, in vendar šteje že svoje tri mesece. Nkaiwa Mbamanye (t. j. „kdor me je v nesrečo spravil, poznam ga“), tako je bilo ime ubogi ženi, prestala je že mnogo hudega. — Pred nekoliko leti ji je mož umrl in ji zapustil dvoje malih sirot. Ko je potekel čas žalovanja, vzel jo je k sebi njen svak, kakor je v teh krajih navada. Ker je pa začetek bolezni že v sebi čutila in je bila za delo nesposobna, prišlo je večkrat do prepira s svakovo ženo, in zavoljo ljubega miru so odgnali ubogo vdovo.

Lakota, pomanjkanje, bolezen, to so bili vsakdanji gostje v siromašni koči. Nesreča je priklopela do vrha, ko se rodi še tretje dete. Toda oče ubogih sirot jih ni zapustil, kakor pravi pregovor: „Kadar je največja sila, roka božja je najbolj mila.“ Nesreča je pripeljala bolnico k misijonu,

kjer si je vsled dobre postrežbe nekoliko opomogla. Čeravno ni bilo nikakršnega upanja, da bi uboga žena kdaj ozdravela, bila je v sedanjih okoliščinah vendar srečnejša kakor kdaj poprej.

Stara mati ji je stregla z občudovanja vredno vdanostjo. Le sementertje je prišla sestra bolnice za en teden ali dva zamenjat svojo mater, da ne bi plevel prerastel bananskih zasadov. Deklica se je lepo razvijala, in z vidno zadovoljnostjo gleda bolnica, kako tudi njeno najmanjše dete pridno sega po mlečni posodi. Sicer je bila nenavadno potrpežljiva in se je hvaležno skazovala tudi za najnezatnejšo postrežbo. Tako preideta dva meseca.

Akoravno smo pred njo malo govorili o veri in o krstu, da je ne vznemirjamo, upali smo vendar za trdno, da bo ta duša pridobljena, in nismo se motili. Na božični praznik so šli naši kristjani kakor po navadi v procesiji k Marijini kapeli, da častitajo nebeški Materi k rojstvu Zveličarjevemu. Njihove pobožne pesmi so segale do uboge bolnice in ji prinesle najdragocenejši dar novorojenega Odrešenika sveta: hrepenenje po milosti prerojenja. Pri vsej slabosti se zravna po koncu na svojem bornem ležišču, sede in strmeč posluša. Vsa prevzeta svetega veselja, kakor nekdanj pastirji, ko so poslušali angelsko petje, zakliče z močnim glasom: „Marija, ljuba Mati! tudi jaz hočem biti tvoje dete! Odpovem se hudiču, zatajujem ga. Tudi jaz hočem biti kristjana!“ Tako ponižno, tako srčno je prosila svetega krsta, da smo ji ga po kratkem pouku na sam božični dan podelili.

Njene moči so hitro pojemale. Dva tedna pozneje je čutila, da se ji bliža zadnja ura. Dan pred smrtjo se nam je z ganljivimi besedami zahvalila in nam troje svojih sirot živo priporočila z gorečo prošnjo, naj jih lepo odgojimo in v kristjane spreobrnemo. — Mali deček je stanoval pri starem očetu, mi ga še videli nismo. Deklica ni objokovala smrti svoje matere; bila je še premala in nadlogam in težavam preveč vajena, da bi mogla spoznati svojo izgubo. Samo stara mati je opevala njeno smrt, in še njena pesem je bila bolj zahvala za dobro postrežbo, ki jo je hči imela, kakor pa žalost zastran njene smrti.

Revni in nesrečni so v deželi zamorcev večkrat pozabljeni in sami sebi prepuščeni; če pa kdo umrje, najsi bo tudi še tako reven ali siromašen, njemu se izkazuje vsa čast in vse sočutje. To pride bržkone odtod, ker tudi zamorci verujejo, da duša po smrti še živi. Boje se, če bi katerega od družine manjkalo pri navadnih obredih, da ne

bi potem duh pokojnega se povrnil in prinesel bolezen ali kako drugo nadlogo. —

Tako so prišli tudi zdaj od vseh strani sorodniki in prijatelji objokovat pokojnico, njim na čelu svak s svojo družino. Z otožnimi besedami je izražal svojo žalost in pred vsemi zatrjeval, da je to za njega prevelika izguba, da se ne da nikakor nadomestiti, da ga je vsako pravo veselje za vselej minilo itd. — Dekletce je šlo s stricom, da pri njem preživi dneve žalosti, najmanjše dete pa je pustil pri nas, najbrž zato, ker bi bilo njemu le za nadlego. V kratkem je začelo bolehati, prejelo je sveti krst in dobilo ime Marija. Nekoliko dni za tem je podelil veleč. pater otroku sveto birmo.

Za njegovo postrežbo je teta pri njem ostala. Ko pa vidi, da otrok očitno peša, sporoči to njegovemu stricu, ki ves prestrašen brž prihiti in nas prosi, da bi mu otroka prepustili. Že takrat, pravi, sem se pregrešil zoper navade naših krajev, ko sem dopustil, da mu je mati pri vas umrla. Vidim, da mi pokojna ni odpustila, ker hoče še otroka k sebi vzeti. Poskušal bom vse, da mali življenje rešim; če pa že mora umreti, naj umrje pri meni, da ne bo pokojna še novih žrtev zahtevala. — Tako govori ubogi človek, strahu in skrbi ves zbeگان, in da ga potolažimo, vdali smo se njegovim prošnjam. Čez nekaj tednov spet pride ves žalosten in pobit in nam prinese nazaj mlečno posodo otrokovo. Marija je šla za svojo materjo v nebesa.

Tako je ostalo le še deklece in njen bratec, ki so mu dali čudno ime „Kabuzi“ (t. j. „mala koza“). Nekega dne pripelje stara mati oboje otrok k nam, da jih odtegne sužnosti, ker po deželnih postavah spadata v last bratu kralja Mnutu.

Kabuzi je imel posebno bolezen, božjast, stara mati in teta pa trdita, da je to duh matere, ki ga preganja. Prosil sta in prosili tako dolgo, da je veleč. pater privolil in pred nekoliko tedni tudi teh dvoje otrok sprejel v naročje svete Cerkve. Na ta veseli dan sta zamenjala svoji poganski imeni z imeni Ivana-Marija in Anton. Tudi teta Basibi je dobila svetinjico katehumenov in se pridno pripravlja na sveti krst. Stara mati pride še večkrat obiskat svoje vnuke in že davno se je dogovorila z Basibi, da kadar izve o njeni bolezni, naj za gotovo nemudoma pride, ker tudi ona ne mara umreti brez krsta.

Kako srečna in kako hvaležna mora pač biti Saloma v nebesih radi tolikih milosti in spreobrnjenj! Njeni otroci so rešeni satanove sužnosti, in čeravno jih morebiti še čaka

sužnost na zemlji, vendar se trdno zanašamo na ljubega Boga, ki tako očitno varuje to družino, da nam bo dal tudi sredstev in pripomočkov, da te nedolžne otroke popolnoma odkupimo in tako opravičimo zaupanje, ki ga je umirajoča mati v nas stavila, in da ji enkrat v nebesih nepoškodovane vrnemo dragocene bisere, ki nam jih je izročila.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v prosep afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, sedaj **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Vsako leto bero afriški misijonarji za žive in rajne naročnike „Odmeva“ in za dobrotnike misijonov 154 svetih maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca februarja.

Dne 2. februarja, na praznik Marijinega očiščenja.

Dne 24. februarja, na praznik svetega apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mr.ve udj.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Za sv. maše: L. Rozman 2 K, M. Požnel 10 K, A. Solar in A. Horvath nabrali 10 K, K. Premrl 2 K, A. Zahmsnek 2 K, B. Gerčar 2 K, Krajšič 3 K, U. Male 20 K, A. Poderžaj 3 K, N. N. 50 K, T. Klinc 12 K, M. Zarnik 2 K, I. Gregorc 2 K.

Za stradajoče: A. Štukelj 35 v, M. Kodele 40 v, M. Lavrenčič 1 K, M. Hrovatin 1 K, M. Razpor 60 v, K. Jerončič 1 K, F. Cermelj 60 vin, A. Poderžaj 10 K, M. Čuvani 10 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Za afriške sužnje J. Dolšak 100 K, M. Šprogar za svojo krščenko Marjeto 3 K, M. Grebenc prispevek za botrinski dar dečka na ime **Janez Nep.** in deklice na ime **Ana** 40 K, B. Schmalzl za botrinski dar deklice na ime **Barbara Marija Schmalzl** 24 K.

Za kruh sv. Antona: M. Razpor 60 v, M. Hrovatin 2 K, K. Jerončič 50 v, A. Koren 80 v, R. Tomažič 40 v, M. Hrovatin 1 K, M. Kaplan 3 K, N. N. 1 K, N. Polak 1 K, M. Colnar 1 K, J. Dolšak 20 K, M. Devetak 20 v, M. Pikec 3 K, I. Wochinz 5 K, J. Železnikar 1 K 40 v, A. Zelnik 20 v, M. Primožič 60 v, M. Železnikar 40 v, J. Primožič 3 K 40 v, K. Premrl 5 K, F. Končan 2 K, L. Vider 2 K, N. N. 1 K, T. Gogala 5 K, M. Volavc 10 K 15 v, H. Kastelic 1 K, J. Jencič 10 K, M. Rajsp 4 K, F. Burgar 2 K, F. Vovšek 12 K, F. Zlemperger 1 K, F. Smrtnik 60 v, Z. Krajšič 1 K, A. Mečivnik 1 K, rodbina Brič 1 K, M. Male 12 K, U. Einspiler 2 K, J. Male 1 K, B. Male 3 K, Ana Weiss 2 K, M. Male 1 K, M. Čuček 1 K 94 v, F. Kupčič nabral od Celjskih dobrotnikov 1 K 50 v, F. Izanc 20 v, po preč. g. J. Kosovel 1 K, T. Klinc 45 K, J. Tisel 2 K, T. Bobič 40 v, F. Hribar 2 K, N. N. 1 K, M. Razpor 40 v.

Za Klaverjev vinar: J. Šamperl nabral 2 K 40 v, M. Male 12 K, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 4 K 45 v, po J. Račič 3 K 63 v.

Za „Zvezo otrok“ je bilo nabranih 8 K 73 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 10 K, nabrano po M. Koren 3 K, N. Čadež 2 K, N. Robič 7 K 10 v, A. Sernak 2 K, M. Marinčič 8 K, M. Devetak 3 K, P. Babič 6 K, K. Premrl 19 K, M. Grebenc 11 K, J. Blažič 13 K, M. in A. Kalinsek 10 K, po preč. g. P. Volbert 4 K, U. Mlač 8 K, N. Žurman 2 K, M. Dolšek 3 K, po preč. g. J. Kosovel 6 K, T. Klinc 3 K, J. Šamperl 6 K 32 v, F. Kapus 3 K, F. Fabian 2 K, J. Petriček 6 K, Izanc 4 K, Rode 3 K, Zarnik 2 K.

Za misijonsko zvezo: M. Jejcič 1 K.

Za misijone Centralne Afrike: F. Golob 50 v, neimenovan 10 K 25 v.

Podporniški prispevki: L. in M. Vider 4 K, J. Urbič 1 K, M. Lebar 2 K, M. Šprogar 2 K.

Skupna vsota 819 K 72 vinarjev.

Poslano v predmetih: A. Koren: stanijol in znamke; častite sestre Notre Dame iz Št. Mihaela: 44 rožnih venčkov, veliko svetinjc, lepe oblecke za zamorčke; Neimenovana: 1 žepno uro; M. Dolšek: Rabljene znamke in stanijol.

Berilo za naše vojake.

Kdo hoče našim vojakom v bolnišnicah, posebno okrevajočim, preskrbeti spodbudnega ljudskega berila?

Priporočamo v ta namen vsem prijateljem vojakov nakup od Družbe sv. Petra Klaverja izdane zanimive in spodbudne misijonske brošurice po 10 vin. v slovenskem, nemškem, češkem in poljskem jeziku, kakor tudi mehko vezane letnike ilustrovanega mesečnika „Odmev iz Afrike“ (cena K 1.—; poštne prosto K 1.20) in „Zamorski otrok“ (cena 50 vin.; poštne prosto 60 vin.).

Na željo prevzame Družba izbiro in pošiljatev naravnost v bolnišnice. Vendar prosimo, da se nam obenem naznani, v katerem zgoraj imenovanih jezikov se časopisi ali brošure želijo. — Prosimo za obilno naročil.

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA, Pred Škofljo 8.

Zelo priporočljiv misijonski list za mladino:

„Zamorski otrok“

— Cena 1 K (1 M ali 1 fr.) —

Naročila sprejema:

— Družba sv. Petra Klaverja. —

(Naslove glej na vsebinski strani 32.)

 Afriško muškato vino
izkušeno krepilno sredstvo
za okrevajoče vojake.

1 zaboj za poskušnjo s štirimi 1/2 steklenicami (s poštino in ovojem vred) **K 7.60.**

Naroči se pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Solnogradu, Dreifaltigkeitssgasse 12.
